

kommer Sagen i dens Hælfhed for. Det ene af Vædringsforflagene, nemlig det, som er stillet af Udvalget, kræver i og for sig ikke nogen Motivering. Jeg antager derfor, at den ærede Ordfører for Udvalget vil være enig med mig i at anfæ det for rettest først at give Ordføreren for Forslagsstillerne uden for Udvalget Ordet (Ordføreren [Goos]: Ja). Jeg giver alfsaa Ordet til den 3die Landsthingsmand for 1ste Kreds.

Blom: Da det ærede Udvalg ikke har set sig foranlediget til at stille Vædringsforflag til det foreliggende Lovforflag undtagen ved Hensyn til en Forandring i dets Titel, vil det næppe undre det høie Thing, at andre Medlemmer af Thinget have anfæ det for rettest at bringe Vædringsforflag frem, ved hvilke vi antage, at Lovforlaget vil blive bragt noget nærmere til den Skikkelse, som vi anse for den rette. Til Lovforlagets § 1, som den foreligger efter Afstemningen ved 2den Behandling, have vi 8 Medlemmer, der have stillet Vædringsforflag, ikke bragt nogen Vædring i Forslag. Derimod have vi tilladt os at stille Forslag til at forandre faavel § 2 som § 3. De Vædringer, som vi foreslæ i § 2, og som jo foreligge trykte for Thinget, ville, hvis de vedtages, medføre, at § 2 i Lovforlaget vil i Sammenhang komme til at lyde saaledes: „Almindelig borgerlig Straffelovs § 184 affattes saaledes: Den, der offentlig eller for en større Kreds i Skrift eller Tale krænker Sædeligheden ved utugtige Fremstillinger eller ved Ytringer, der skønnes at være rettede paa Læfernes eller Tilhørernes fandselige Opvædselse, faavel som den, der forlægger, forhandler i Kommission eller — efterat der i Henhold til Presjelovens § 13, er stæ Beslag af et indenlandst Skrift, eller der efter samme Lovs § 14 er nedlagt Forbud mod et fremmed Skrifts Udbredelse, og der 3 Gange er stæ Bekjendtgjørelse i den Berlingske Tidende om Beslaglæggelsen eller Forbudet — falholder, uddeler eller paa anden Maade udbreder saadanne Skrifter, straffes med Fængsel eller under skærpnde Omstændigheder med Forbedringshusarbeide. Samme Straf anvendes paa den, der paa lige Maade krænker Sædeligheden ved Afbildninger, samt paa den, der falholder, uddeler eller paa anden Maade udbreder saadanne Afbildninger“. Som det høie Thing vil bemærke, gaa Vædringerne ud paa, at man vil fritage de sædvantlige Sortimentshoghandlere fra den Pligt, som Lovforlaget vil paalægge dem, til at bære Ansvar for, hvad ethvert Skrift, som de forhandle eller uddele, indeholder af utugtige Ting. Naar vi kun ere gaaede dertil og

ikke videre og navnlig ikke ere gaaede saa vidt, at vi have villet fastholde den gjældende Presjelovs Bestemmelser om, at ogsaa Forlæggeren og Kommissionshandleren ere fritagne for Ansvar for de Skrifter, som de sende ud i Verden, er det ganske vist ikke uden megen Betænktheds, i det Mindste for en Del af Forslagsstillernes Bedømmende, men vi have troet at kunne gaa med til, at Forlæggerne gjøres medansvarlige i samme Linie som Forfatterne for, hvad de forlægge og sende ud. Vi tro, at der ganske vist ikke uden stor Ulempe for Boghandler- og Forfatterverdenen kan stilles den Fordring til Forlæggerne og Kommissionshandlerne, at de skulle være bekjendte med, hvad de sende ud i Verden, hvorimod vi tro og maa fastholde, at det ikke billigt kan paalægges Sortimentshoghandlerne at vide Bested med, hvad der gaa ind i og ud af deres Bogkæder, medmindre der fra Naatalemyndighedernes Side er udstædt Bekjendtgjørelse om, at der er nedlagt Forbud imod eller lagt Beslag paa de paagældende Bøger paa Grund af deres objsone Indhold. Vi tro, at der derved er givet Justitsministeriet og Naatalemyndighederne i det Hele taget en tilstrækkelig Myndighed til at afværge den Literatur, som den ærede Justitsminister forrige Gang vistnok med fuld Ret karakteriserede som Smudsliteratur, og vi tro paa den anden Side, at vi ved denne Affættelse af Paragrafen nogenledes have varetaget Literaturens og Boghandelens Lærv. Med Hensyn til § 3 have vi stillet et Forslag, saaledes at § 185 i Straffeloven bibeholdes og ikke forandres paa anden Maade, end at der til den sker en Tilføttelse, saalydende: „Den som ved usømmelig Tale eller Udfærd krænker en Kvinde, eller et Barns Blufærdighed eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel.“ Saaledes som § 3 foreligger fra Udvalgets Haand og blev vedtaget ved 2den Behandling, gaar den ud paa at straffe den, som ved uanstændige Ord, Læder eller Handlinger krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, paa samme Maade som ifølge den gjældende Straffelov den straffes, som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, nemlig med Fængsel paa Vand og Brød eller eventuelt med Forbedringshusarbeide. Vi have troet, at denne Straffebestemmelse, rettet mod uanstændige Ord, Læder eller Handlinger eller, som vi Forslagsstillere have foretrukket at benævne det: usømmelig Tale eller Udfærd, er noget vel streng. Vi finde, at flig usømmelig Tale eller Udfærd, uagtet det i og for sig kan være strafbart nok, dog ikke bør